

RESERVOIR 13

JON McGREGOR

RESERVOIR 13

Vertaling Marijke Versluys

Nieuw Amsterdam

De vertaalster ontving voor deze vertaling een projectsubsidie
van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Eerste druk augustus 2018
Tweede druk september 2018
Derde druk oktober 2018

Oorspronkelijke titel *Reservoir 13*. 4th Estate.
An imprint of HarperCollinsPublishers, Londen

© 2017 Jon McGregor

© 2018 Nederlandse vertaling Marijke Versluys / Nieuw Amsterdam

Alle rechten voorbehouden
Omslagontwerp Djamika Smith
Omslagbewerking image realize
Foto auteur © Jo Wheeler
Foto pagina 5 © Sandra Salvas

NUR 302

ISBN 978 90 468 2314 9
www.nieuwamsterdam.nl

*De rivier is in beweging.
De merel moet wel vliegen.*

Wallace Stevens

i.m.
Alistair McGregor
1945-2015

I

In het uur voor zonsopgang verzamelden ze zich op de parkeerplaats en wachtten tot iemand zei wat ze moesten doen. Het was koud en er werd weinig gezegd. Bepaalde vragen werden niet gesteld. Het vermiste meisje heette Rebecca Shaw. De laatste keer dat ze gezien was droeg ze een witte hoodie. Over het ruige hoogland hing nevel en de grond was bevroren. Er werden instructies gegeven en vervolgens gingen ze op pad; hun wandelschoenen knerpten op de keiharde grond en de sporen die ze achterlieten vervaagden naarmate de heide terugveerde. Het meisje was één meter vijftig, had donkerblond haar en werd al uren vermist. Ze hielden hun blik omlaaggericht en ze zwegen en ze vroegen zich af wat ze zouden aantreffen. De enige geluiden waren voetstappen, blaffende honden hier en daar langs de weg en het vage gebrom van een helikopter bij de stuwmeren. De helikopter vloog al de hele nacht rond maar had niets gevonden; het zoeklicht scheerde over de heide en de bruisende bruine beken. De schapen van Jackson waren van schrik door een kapot hek gerend en uiteengestoven, en hij was tot laat op de avond bezig ze terug te halen. De bergreddingsdienst en de politie hadden niets gevonden, en om middernacht was er opgeroepen tot een zoekactie. Het had niet veel moeite gekost de vrijwilligers bij elkaar te krijgen. Het halve dorp was al op de been en besprak wat er kon zijn gebeurd. Dit is niet de tijd van het jaar om de heuvel op te gaan, werd er gezegd. Sommige

mensen die deze kant op komen hebben geen idee hoe plotseling het weer hier kan omslaan. Hoe snel het donker wordt. Sommigen weten kennelijk niet dat er gebieden zijn waar een mobieltje het niet doet. De ouders van het meisje waren hier de jaarwisseling komen vieren en zaten in een van de tot vakantie-huisje verbouwde schuren bij de Hunters. In het schemerdonker waren ze schreeuwend het dorp in komen rennen. Het was te koud om die avond op de heuvel te zijn. Waarschijnlijk houdt ze zich alleen maar schuil, zei men. Je zult zien dat ze ergens in een greppel ligt. Haar enkel heeft verstuikt. Ze wilde haar ouders vast de stuipen op het lijf jagen. Zulke dingen werden er gezegd. De mensen wilden nu eenmaal graag hun mond opendoen en wat eruit kwam kon ze niet zo veel schelen. Bij het aanbreken van de dag was de nevel opgetrokken. Wanneer de mensen zich op het hoogste punt van de heide omdraaiden konden ze het dorp zien liggen: het beukenbos en de volkstuinten, de kerktoren en het cricketveld, de rivier en de steengroeve en de cement-fabriek aan de toegangsweg tot het dorp. Er moest een groot gebied bestreken worden, en het meisje kon overal zijn. Ze trokken verder. Af en toe was er een lichtflits van het verkeer op de snelweg, die net zichtbaar was langs de horizon. De stuwmeren waren egaal staalgrijs. Er naderde een brede regenzone. De grond was zachter geworden, het olieachtige bruine water sopte rond hun schoenen. Een pershelikopter vloog laag langs de rij vrijwilligers. Ze moesten zich bedwingen om niet op te kijken en te zwaaien. Later gaf de politie een persconferentie in de Gladstone, maar ze hadden niets nieuws te melden. Het vermiste meisje heette Rebecca Shaw. Ze was dertien jaar oud. De laatste keer dat ze gezien was droeg ze een witte hoodie, een marineblauwe bodywarmer, een zwarte spijkerbroek en gympen. Ze was één meter vijftig en had steil donkerblond haar tot op haar schouders. Als iemand een meisje zag dat aan dat signale-

ment voldeed, werd hij of zij dringend verzocht contact op te nemen met de politie. Zodra het weer het toeliet zou de zoektocht worden hervat. Die avond werd het plein beschenen door televisielampen en steeg er damp op uit generatoren en klonken er luide stemmen in de tuin achter de pub. Er begonnen twijfels te rijzen.

Toen om middernacht het oude jaar in het nieuwe overging werd er in de dorpen voorbij het dal vuurwerk afgestoken, maar het geluid droeg niet ver genoeg en er kwam niemand naar buiten om te kijken. Het dansfeest in het dorpscentrum werd afgelast, en in de Gladstone was het weliswaar vol, maar er hing geen feestelijke stemming. Om half een sloot Tony de bar, en iedereen ging op weg naar huis. Alleen de agenten bleven buiten; ze verzamelden zich bij hun busjes of trokken de heuvels weer in. De volgende ochtend begon het opnieuw te regenen. Water gutste over de gezwollen veenbedden door de kloven en langs de trappaden die van de hoge heidevelden steil omlaagliepen. De rivier vertroebelde van het slik uit de heuvels en waaierde uit over de dammen. Hoog op de heide was met vlaggetjes aangegeven waar de ouders naar eigen zeggen hadden gewandeld. Nu eens verslaptten de vlaggetjes, dan weer klapperden ze in de wind. Het parkeerterrein bij het bezoekerscentrum stroomde vol met reportagewagens en er begonnen zich verslaggevers te verzamelen. In het dorpscentrum waren op de schraagtafels groene koppen-schotels neergezet, de theeketels kwamen op stoom en de geur van in bacon gewikkelde geroosterde maiskolven zweefde naar buiten, de regen in. Bij de Hunters klonken stemmen uit het vakantiehuisje van de ouders, zo luid dat de agent buiten alles kon verstaan. Jess Hunter kwam met een mok thee het grote huis uit. Vanaf de stuwmeren naderde een helikopter; hij volgde langzaam de rivier en vloog over de dam en de steen-

groeve en het bos. De duikers zochten opnieuw de rivier af. Achter een afzetting bij de stenen boogbrug met zijn karakteristieke lage leuning stond een groep verslaggevers te wachten op het shot, met de camera's gericht op het lege watervlak en met wolkjes adem boven hun hoofd. Op het laaggelegen veld knielden twee zoons van Jackson bij een ooi die was gevallen. Toen het in wetsuit gevatte hoofd van de eerste duiker glad en traag door het water aan kwam glijden, begonnen de sluiters te ratelen. Een tweede duiker kwam de bocht om, en een derde. Om de beurt doken ze onder de brugboog door en toen waren ze uit het zicht. De mannen rukten hun camera van het statief en begonnen alles in te klappen en op te bergen. Een van de zoons van Jackson hotste op een quad het veld over en zei tegen de verslaggevers dat ze weg moesten wezen. De lege rivier stroomde snel voort. De cementfabriek werd stilgelegd om te worden doorzocht. Nog geen week later verschenen de eerste sneeuwkllokjes in de groenstroken achter het cricketveld, terwijl de winter nog een hele tijd te gaan leek te hebben. Op school zaten de leerkrachten met hun jas aan te wachten in de docentenkamer. Alles wat ze zouden kunnen zeggen leek misplaatst. Het rommelde in de verwarmingsbuizen, een geluid dat de meesten van hen wel kenden, en de sfeer ontdooide. Juffrouw Dale vroeg aan mevrouw French of haar moeder weer wat was opgeknapt en mevrouw French schetste in welke opzichten dat niet het geval was. Weer werd het stil en tikte de radiator. Mevrouw Simpson kwam binnen en bedankte hen omdat ze zo bijtijds gekomen waren. Natuurlijk, geen probleem, zeiden ze allemaal. Onder de gegeven omstandigheden. Mevrouw Simpson zei dat het de bedoeling was gewoon les te geven, maar bereid te zijn over de situatie te praten als de kinderen met vragen kwamen. Wat te verwachten viel. Er werd geklopt en Jones, de conciërge, kwam binnen om te zeggen dat de verwarming da-

delijk zou aanslaan. Mevrouw Simpson vroeg of hij wilde zorgen dat er op het voorplein gestrooid werd. Uit de blik die hij haar schonk was duidelijk dat ze dat niet had hoeven vragen. Toen de leerlingen werden afgeleverd stond mevrouw Simpson bij het hek om ze te begroeten. Nadat de kinderen naar binnen waren gegaan bleven de ouders nog even hangen en keken toe terwijl de deur werd afgesloten. Sommigen hadden daar zo te zien de hele dag wel kunnen blijven staan. Bij de bushalte wachtten de oudere kinderen op de bus naar de middelbare school in de stad. Zij waren inmiddels tieners. Het was de eerste dag na de vakantie, maar erg spraakzaam waren ze niet. Ze hadden hun capuchon strak om hun hoofd getrokken tegen de kou. De hele dag zouden ze vragen krijgen over het vermiste meisje, alsof zij ook maar iets meer wisten dan wat ze op het nieuws hadden gehoord. Lynsey Smith zei dat het er dik in zat dat juffrouw Bowman zou vragen of ze behoefte hadden om erover te praten. Ze zette met haar vingers aanhalingstekens bij 'erover te praten'. Deepak zei dat het in elk geval een manier was om onder Frans uit te komen. Sophie wendde haar hoofd af en zag Andrew, die samen met zijn moeder, Irene, bij de andere bushalte stond te wachten. Hij was van hun leeftijd maar ging naar een speciale school. Hun bus kwam eraan en James maande Liam geen sterke verhalen over Becky Shaw te vertellen. Het begon te sneeuwen en al gauw lag er een dik pak. In de kerk werd een dienst gehouden. Op verzoek van de predikant hield de politie de media op afstand. Het stond iedereen vrij de dienst bij te wonen, zei ze, maar ze wilde niet dat er foto's of geluidsopnames werden gemaakt, of met aantekenboekjes werd gezwaaid. Ze wilde niet dat een in gekweld gebed verzonken gemeente te kijk werd gezet. De koster zette extra stoelen klaar, maar toch moesten er nog mensen in de zijpaden staan. De mannen die zelden in de kerk kwamen stonden met hun pet dubbelgevouwen in hun handen tegen de

zijkant van de banken geleund. Sommigen sloegen afwachtend hun armen over elkaar. De vaste kerkgangers reikten hun een gebedenboek aan, opengeslagen op de juiste bladzijde. De predikant, Jane Hughes, zei dat hopelijk niemand een oplossing kwam zoeken. Ze zei dat hopelijk niemand troost kwam vragen. Voor de situatie waarin wij ons nu bevinden bestaat geen troost, zei ze. Er is geen troost voor de ouders van het meisje, noch voor de familieleden die naar het dorp zijn gekomen om hen bij te staan. Geen troost voor de politiemensen die bij de zoektocht betrokken zijn. We kunnen er alleen op vertrouwen dat we in deze moeilijke tijden God in ons midden mogen ontmoeten. Vraag slechts om ons niet te laten overmannen door een verdriet dat niet het onze is, maar om ons juist te laten verheffen door het geloof en ons in staat te stellen dat getroffen gezin bij te staan, op welke wijze wij daartoe ook geroepen worden. Ze zweeg even en sloot haar ogen. Ze stak haar handen uit, naar ze hoopte in een gebaar dat aan bidden deed denken. De mannen die hun armen over elkaar hadden geslagen hielden ze zo. De hulpkoster luidde de klok driemaal en het geluid galmde tot aan de oude steengroeve door het dal de opgeklarde ochtend in. Aan het eind van de maand kwam de zon tevoorschijn en werden de velden weker. Smeltende sneeuw viel van de daken met doffe ploffen waar de stille lucht van trilde. Er gingen geruchten en niet meer dan geruchten over waar de ouders zich nu bevonden. Ze waren buiten zichzelf, werd er gezegd.

In februari organiseerde de politie een reconstructie, waarvoor acteurs uit Manchester moesten overkomen. Er waren geen tips meer binnengekomen en men wilde een nieuwe oproep doen. De pers werd op het terrein van de Hunters toegelaten en kreeg instructies over wat er gefilmd moest worden. Het was een heldere, vrieskoude dag. De persvoorlichter vroeg om stilte. De

deur van het vakantiehuisje ging open en er verscheen een echtpaar van begin veertig, gevolgd door een meisje van dertien. De vrouw was slank en had kortgeknipt blond haar dat haar oren vrijliet. Ze droeg een donkerblauwe regenjas en een strakke zwarte spijkerbroek in halfhoge laarzen. De man was lang en hoekig; hij had stug donker haar en een bril met een zwart montuur. Hij was gekleed in een antracietgrijze anorak, een wandelbroek en zwarte schoenen. Het meisje was lang voor haar dertien jaar, ze had donkerblond halflang haar en op haar gezicht lag goed gespeelde ergernis. Ze droeg een zwarte spijkerbroek, een witte hoodie, een marineblauwe bodywarmer en gympen. Met z'n drieën stapten ze in een zilvergrijze auto die bij het huisje stond, en ze reden langzaam de weg af. De fotografen renden mee. Bij het bezoekerscentrum wachtten de acteurs tot de fotografen hun plaats hadden ingenomen, daarna stapten ze uit en liepen in de richting van de hoge heidevelden. Het meisje treuzelde en drie keer draaiden de acteurs die de ouders speelden zich om en riepen dat ze moest opschieten en mee moest komen, en drie keer reageerde het meisje door in het zand te schoppen en nog langzamer te gaan lopen. De twee volwassen acteurs liepen hand in hand door, en het meisje versnelde haar pas. Deze gang van zaken was afgeleid uit gesprekken met de politie, zo werd later bevestigd. De twee volwassenen liepen door tot over de eerste heuveltop en verdwenen uit het zicht, en even later verdween ook het meisje uit het zicht. De camera's fotografeerden de leegte. De persvoorlichter bedankte iedereen voor zijn komst. De drie acteurs kwamen de heuvel weer af. Het werk bij de cementfabriek werd hervat en de wegen raakten bezilverd met stof. De goederentreinen werden door de heuvel en via de wijde bocht tussen de bomen gerangeerd. Een bleek licht schoof langzaam over de heide, bleef hangen in de volgelopen groeven en greppels en werd feller totdat de wolken zich aaneensloten. In

de avondschemering stond op de rivieroever vlak bij de dam een reiger naar het water te kijken. Een trage mist daalde in de loop van de nacht uit de heuvels neer. De volgende ochtend was Les Thompson al om vier uur op en loodste hij de koeien over het erf om ze te melken. Later die dag zag men de predikant naar de Hunters rijden. Ze bleef wel een uur binnen bij de ouders van het vermiste meisje, en bij het weggaan sprak ze met niemand.

Het onderzoek werd voortgezet. Eind maart was het zachter weer geworden en zaten de ouders nog steeds in het huisje bij de Hunters. Er was geen nieuws. Op een ochtend ging Jane Hughes nogmaals naar hen toe, en onderweg kwam ze langs het huis van de Jacksons, waar ze de oude Jackson en zijn zoons voor de lammerschuur zag staan. Ze oogden als mannen die hard hadden gewerkt maar het niet nodig vinden daarvoor uit te komen. Ze waren voorzien van mokken thee en sigaretten. Het rook alsof er in huis een warm ontbijt werd klaargemaakt. Pas toen ze de eerste kinderen op weg naar school zagen gaan schoot het Will Jackson te binnen dat hij zijn zoontje bij diens moeder had moeten ophalen om hem naar school te brengen. Omdat het busje niet wilde starten nam hij de quad, en nog voordat hij arriveerde wist hij al dat de moeder van de jongen daar niet blij mee zou zijn, dat het weer iets was wat ze hem kon verwijten. Toen ze bij de school aankwamen bleek het hek al dicht te zijn, en Will moest Jones uit het cv-huisje roepen om hen binnen te laten. Hij bracht zijn zoon naar de klas. Juffrouw Carter aanvaardde zijn verontschuldigen en stelde de jongen op zijn gemak, en ze vroeg Will wat hij ervan zou vinden als ze met de kinderen kwam kijken als het lammetjestijd was. Hij antwoordde dat de lammertijd al was begonnen en daar keek ze van op. Ze vroeg of er niet nog meer kwamen, en hij antwoordde dat ze zijn vader maar moest aanschrijven als ze zo'n schoolreisje wilde

organiseren. Zo veel had ze hem in weken niet horen zeggen. Toen hij op het erf terugkwam bleken zijn broers allemaal in de schuur te zijn. Tijdens zijn afwezigheid hadden ze een ooi verloren. De dorpsraad kwam bijeen. Brian Fletcher had moeite de aanwezigen aan de agenda te houden, en uiteindelijk moest hij toegeven dat het in een tijd als deze lastig was om over parkeerkwesties te discussiëren. De vergadering werd verdaagd. De politie belegde een persconferentie in het zaaltje van de Gladstone en deelde mee op zoek te zijn naar de bestuurder van een rood busje, een LDV Pilot. De verslaggevers vroegen of de bestuurder als verdachte werd beschouwd, en de dienstdoende rechercheur antwoordde dat ze alle opties openhielden. De ouders van het meisje zaten naast de rechercheur en zeiden niets. Die middag waaide het hard en de wolken werden snel naar het oosten geblazen. Door de tuin van meneer Wilson hipte een merel met een snavelvol dorre grasjes voor een nest. Onder de beuken achter het kerkterrein zaten springstaarten zich te goed te doen aan stukjes afgevallen blad. 's Avonds waren vanaf de heuvel de lichten op de snelweg te zien, de rode en de witte schoven langs elkaar en de wolken erboven joegen voort. Er was naar het vermiste meisje gezocht. Er was overal naar haar gezocht. Er was naar haar gezocht in de hoog opgeschoten brandnetels rond de dode eik op het terrein van Thompson. Straattegels en platen multiplex waren opgetild, waarna men door het hek weer was weggegaan. Er was naar haar gezocht op het terrein van de Hunters, achter de vakantiehuisjes en onder de carports en in de houtschuren en werkplaatsen, in het bos en in de kassen en de ommuurde tuinen. Er was naar haar gezocht in de cementfabriek; de enorme gebouwen waren met een zeker onbehagen verkend: de mensen neusden vaag achter pallets en hefrucks en in de personeelsruimte en de kantine; met handen en gezicht dik onder het witte stof liepen ze als spoken de weg af. 's Nachts

waren er dromen over waar ze gebleven kon zijn. Dromen waarin ze van de heide aan kwam lopen, met doorweekte kleren en een blauwige huid. Dromen waarin de dromer als eerste met een deken bij haar was en haar veilig thuisbracht.

In april werden de eerste zwaluwen waargenomen en waren er weer wandelaars op de heuvels. Terwijl ze op het parkeerterrein hun bekpakking op hun rug hesen hoorde men ze bespiegelingen houden over het meisje. Welke kant ze op was gegaan, hoe ver ze was gekomen. Noordwaarts, dan was ze bij het vallen van de nacht de snelweg al overgestoken. Oostwaarts, dan hadden de stuwmeren haar pad belemmerd. Westwaarts, dan was ze tot aan de rand gekomen waar de heide en de grond afbrokkelden tot niets en het gruis de heuvel af rolde. Het weer dat ze had moeten doorstaan. En op die schoenen. Er waren zo veel plekken waar je kon vallen. Hoe kwam het dat ze niet was gevonden, nog steeds niet, terwijl de dagen langer werden en de zon verder het dal in stak en de eerste nieuwe varens zich onder de essen uit de koude zwarte aarde ontrolden. Elke avond werden er op het nieuws dezelfde beelden vertoond: een luchtopname van de vrijwilligers die zij aan zij de heide afspeurden; de duikers die zich door het water bewogen; de ouders van het meisje, die met een auto werden afgevoerd; de foto van het meisje. Op die foto kwamen haar kleren overeen met die uit de beschrijving en hield ze haar gezicht half afgewend. Daardoor maakte ze de indruk dat ze liever ergens anders zou zijn, zei men. Opnieuw kreeg de moeder van het meisje bezoek van rechercheurs. Soms werden er nieuwe vragen gesteld. Voor schooltijd vulde juffrouw Carter aluminium kannen uit de kantine met water en schikte er wilgentakken in die barstensvol knoppen zaten. Op de tuinen begon de paarse broccoli uit te lopen; de roosjes braken zo makkelijk af en smaakten zo lekker dat er geen noemenswaardige

oogst overbleef om mee naar huis te nemen. Op het terrein rond de Stone Sisters werden landmeters gezien. Het gerucht ging dat ze voor een steenwinningsbedrijf werkten. Het jaarlijkse voorjaarsdansfeest werd bijna afgelast, maar toen Irene opperde de opbrengst te schenken aan een hulpfonds voor ouders van vermiste kinderen kon niemand met goed fatsoen bezwaar maken. Nadat Irene haar lang genoeg veelbetekenend had aangekeken bood Sally Fletcher aan met de organisatie te helpen. De duikers klikten hun lijnen weer vast en terwijl de reigers wegwieken gleden ze het water in. De bomen kwamen weer in blad. Lichte regen waaide in nevelige wolken over de velden.

In de slagerij stond vanwege 1 mei een hele rij, maar die was niet zo lang als vroeger en kwam niet in de buurt van de rij die Martin en Ruth nodig hadden om de zaak draaiende te houden. Martin had dat voor zich gehouden, hoewel het begon op te vallen maar niemand iets vroeg. Irene stond vooraan en vertelde iedereen wat ze wist over de situatie bij de Hunters. Ze hield er de boel schoon en wist het een en ander. Je kunt je wel voorstellen hoe het is voor de ouders van het meisje, zei ze. Moeten aanzien dat wij hier gewoon ons gangetje gaan. Ruth zei dat je toch niet van het dorp kon verwachten dat het alles opschortte. Austin Cooper kwam binnen met de nieuwsbrief *Valley Echo* en legde een stapeltje op de toonbank. Ruth feliciteerde hem, en even keek hij niet begrijpend, maar toen maakte hij zich hij glimlachend uit de voeten. Irene keek hem na en vroeg of Su Cooper in verwachting was. Ja, eindelijk, antwoordde Ruth, en achter in de rij vroeg Gordon Jackson of er nog kans was dat hij aan de beurt kwam voordat de baby was geboren. Door de smalle straat kwam langzaam een takelwagen met achterop een rode LDV Pilot aanrijden, gevolgd door een politieauto. Het busje was omwikkeld met doorzichtig folie. Martin veegde zijn

handen af aan zijn voorschoot en ging buiten staan kijken. Gordon liep met hem mee en stak een sigaret op. Martin knikte. Dat verandert de zaak, zei hij. Een doorbraak, daar kun je donder op zeggen, zei Gordon. De zwaluwen kwamen in groten getale terug en men zag ze in en uit vliegen door de open deuren van de lammerschuur bij de Jacksons, van de koeienstallen bij de Thompsons en van de bijgebouwen op het terrein van de Hunters. De commissie die belast was met het versieren van de dorpsfontein was het er niet over eens of de panelen er dit jaar eigenlijk wel moesten komen. Onder de gegeven omstandigheden. Niemand kon zich heugen dat het ooit niet was gebeurd. Maar er was dan ook nooit een jaar als dit geweest. Uiteindelijk werd er afgesproken om wel te versieren, maar niet te veel drukte van het evenement te maken. Het meisje werd enkele malen gesignaleerd. Ze werd het eerst gezien door Irene terwijl ze over de voetbrug bij de theeschenkerij naar de overkant liep. Moederziel alleen, zei Irene. Haar jonge gezicht half afgewend, en ze keek me nadrukkelijk niet aan. Verdwenen voordat ik bij haar was en ik zag niet welke kant ze op ging. Ik weet zeker dat zij het was. De politie werd op de hoogte gebracht; er werd gezocht maar niets gevonden. Er waren die dag veel jonge gezinnen in de buurt, zei een woordvoerder. Maar ik weet zeker dat zij het was, herhaalde Irene. Er viel veel regen en de rivier stond hoog en de meidoorn langs de laaggelegen weiden liep schuimig wit uit. Het fluitenkruid omzoomde weelderig de voetpaden en onder de bomen verdiepte de schaduw zich. Het vee werd naar hogergelegen velden gebracht en de theeschenkerij bij de molenkolk ging weer open voor het nieuwe seizoen. In de schuur pleegden de mannen van Thompson onderhoud aan de hooipakmachine, om paraat te zijn als er gemaaid moest worden. Het gras stond hoog maar het was al dagen slecht weer. De regen roffelde luid en gestaag op het dak. De stuwmeren vulden zich.